

[Esther Malling Pedersen.]

er den offentlige Skolebespisning et værdifuldt Led.

Jeg er meget glad for, at den højtærede Arbejds- og Socialminister har fremsat Forslag om, at den offentlige Skolebespisning i Aar ligesom i tidligere Aar, i hvilke vi har levet under vanskelige Forhold, udvides paa den Maade, som det er foreslaaet, saa at Bespisningen ikke blot kommer til at gælde for Vintermaanederne, men hele Aaret, og der ydes Kommunerne et nødvendigt Tilskud til de Udgifter, som denne Bespisning fører med sig. Den offentlige Skolebespisning er en Foranstaltning af Værdi under vanskelige Forhold, den er en Betyggelse, som vi har Brug for, og jeg kan paa min Gruppes Vegne tilsige Støtte til, at Lovforslaget fremmes og gennemføres hurtigst muligt.

Johanne Dahlerup-Petersen: Til det foreliggende Lovforslag er der vist kun eet at sige. Jeg tror ikke, der er et eneste Menneske i Danmark, som ikke er klar over, at den Skolebespisning, der har været til Raadighed indtil nu, maa fortsættes. Det er ganske givet, at der maa være en Skolebespisning til Raadighed for Hjemmene og den opvoksende Slægt.

Det konservative Folkeparti vil medvirke til en hurtig og villig Behandling her i Tinget. Vi er helt enige i, at de Forhold, der begrunder en Udvidelse af Skolebespisningen, stadig er til Stede, og vi medvirker gerne til Fortsættelse af den midlertidige Lovgivning paa dette Omraade for Aaret 1947—48. Vi kan stemme for Lovforslagets to Paragraffer.

Lannung: Vi tiltræder ogsaa gerne den foreslaaede Udvidelse af Skolebespisningen til ogsaa for det kommende Aar at omfatte hele Aaret, og at Raadighedsbeløbet forhøjes til 1 Mill. Kr. Udvidelsen er selvfølgelig særlig rimelig og velmotiveret under de øjeblikkelige Forhold, det kan vi alle være enige om. Og da der her kun tilvejebringes en Hjemmel eller Ret for Kommunerne til at opretholde Skolebespisning i det udvidede Tidsrum, hvis de finder det ønskeligt, men ingen Pligt, burde man efter min Mening vel egentlig kunne gøre Hjemmelen permanent. Jeg henstiller til Overvejelse for det høje Ministerium, om det ikke vilde være rimeligt at gøre det i hvert Fald i næste Omgang. Kommunerne maatte jo saa derefter selv kunne skønne over, i hvilket Omfang de vilde benytte sig deraf: enten Skolebespisning hele Aaret eller blot

nogle Maaneder. Og da Kommunerne selv bærer de $\frac{2}{3}$ af Udgifterne, vilde der allerede af den Grund ikke være nogen stor Risiko for, at den udvidede Hjemmel ikke benyttes paa rimelig Maade.

Men for mig er det vigtigere, at der i Henhold til Forsorgsloven stadig bestaar en anden Begrænsning i Skolebespisningen — en Begrænsning, der praktiseres saaledes, at kun Børn af Forældre, hvis Indtægt ligger under Sygekassegrænsen, kan nyde godt af den gratis Skolebespisning. Udtrykt i Tal betyder det f. Eks. for Københavns Vedkommende, at de ca. 95 pCt. af Børnene i København har Adgang til gratis Skolebespisning; Procenten kan vel variere lidt, men ligger formentlig deromkring de fleste Steder. Altsaa med andre Ord: kun 5 pCt. udelukkes fra den vederlagsfrie Bespisning. Disse sidste 5 pCt. kan nu efter en Ordning, som det er lykkedes at naa til for et Par Aar siden eller saa, faa Lov til at deltage imod at betale for det; det gælder i hvert Fald i København. Denne Ordning er bedre end slet ingenting. Men ser man paa Skolebespisningen først og fremmest som en Foranstaltning af sundhedsmæssig og folkehigiejnisk Karakter og mener, at de Hensyn, der rækker videre end det rent forsorgsmæssige, maa være afgørende her; bør man efter vort Skøn slette dette Skel mellem de in casu 95 pCt. og de resterende 5 pCt. af Børnene og give de sidste 5 pCt. den samme Ret, altsaa Tilbud om at deltage i den vederlagsfrie Skolebespisning. Dette har man været saa fornuftig at gøre, for saa vidt angaar den gratis Tandbehandling i Skolen og maaske ogsaa paa andre Omraader; der er der lige Adgang for alle Børn, hvad der utvivlsomt er af stor Værdi i sundhedsmæssig Henseende. Lad mig blot til Støtte for vort Standpunkt henvise til Skolehygiejnekommissionens Betænkning af 1937, hvor man meget stærkt gaar ind for tilsvarende Synspunkter og fremhæver, at Skolebespisningen først og fremmest bør ses som en ernæringshygiejnisk Foranstaltning, og at alle derfor bør have Adgang til at deltage i den.

Tallene for de i Skolebespisningen i København deltagende Børn stiller sig saadan, at medens der i 1940—41 deltog 26 000 og Tallet i December 1944 var godt 14 000, var Tallet i Fjor gaaet ned til ca. 7 000, og det er nu paa 9 700. Forholdet er altsaa det, at der f. Eks. i København er mindre end 15 pCt. af de ca. 95 pCt. af de Børn, der har Adgang til den vederlagsfrie Skolebespisning, der benytter sig deraf. Og da den tilsvarende Procent af de